

[Socialministeren]

grupper samt mere behandlingsorienterede institutioner.

Fælles for de institutioner, der omfattes af de nye regler, er, at der er tale om institutioner m.v. beregnet til midlertidige ophold.

Der søges i forbindelse med det påtænkte lovforslag gennemført en finansieringsomlægning, således at kommunerne inddrages i ansvaret for brugerne. Udgangspunktet er, at kommunerne ligesom de øvrige amtskommunale institutioners områder skal betale 50 pct. af udgifterne og amtskommunerne 50 pct.

Som det fremgår af mit brev af 25. januar 1991 til Socialudvalget, hvor jeg første gang orienterede Folketinget om overvejelser om et lovforslag på området, lægger regeringen vægt på, at selvmøderprincippet opretholdes. I overvejelserne indgår også, hvordan de planer kan finansieres, herunder spørgsmålet om en statslig medfinansiering af disse plader.

Regeringens lovforslag vil kun omfatte botilbud til voksne. Imidlertid er der jo også nogle børn og unge, der har brug for akutte eller særlige botilbud. F.eks. peges der i Socialforskningsinstituttets undersøgelse »Gadens børn« på de specielle problemer, som nogle børn og unge har. Også erfaringerne fra SUM-projekterne peger på et behov for nytænkning, f.eks. i form af andre institutionstyper og boformer.

En sådan erfaring er også indgået i udarbejdelsen af det lovforslag, jeg har fremsat om ændringer af bistandslovens regler om foranstaltninger for børn og unge.

En større målrettedhed i indsatsen, udarbejdelse af handlingsplaner og indførelse af selvstændige partsrettigheder til unge, der er fyldt 15 år, vil skabe et bedre grundlag for at støtte de unge. Problemet løses ikke kun ved at sikre de unge husly, men ved at der arbejdes ud fra en helhedsvurdering, og i denne vurdering indgår også de unges kontakt til familierne, hvor skrøbelig den end må være.

Der er i øvrigt efter de gældende regler ikke noget til hinder for, at amtskommuner eller kommuner opretter botilbud til ophold af mere periodisk karakter, og der er også efter gældende regler mulighed for at delegere visitationskompetencen.

For det tredje stiller jeg mig noget uforstående over for, at etableringsudgifterne på de enkelte institutionstyper skal kunne finansieres på samme måde som ældreboliger. Reglerne

om ældreboliger findes som bekendt ikke i den sociale lovgivning, men i Boligministeriets lovgivning.

Formålet med denne lovgivning var at bygge selvstændige boliger til ældre og mennesker med handicap uden det institutionspræg, som plejehjemmene kan have. Der er tale om selvstændige boliger, hvor beboerne betaler husleje, og hvor lejelovens regelsæt gælder. Der er således tale om et almindeligt lejer-/udlejerforhold. Der kan ikke opføres institutioner efter ældreboligloven, og de foreslåede herberger og herbergsasyler vil således ikke kunne finansieres på den måde.

Uanset min sympati for en stor del af filosofien bag beslutningsforslaget må jeg med disse bemærkninger anbefale, at forslaget til folketingsbeslutning afvises i den nuværende form, men som nævnt afviser regeringen ikke, at der er behov for en lovændring på området, og når de byrdefordelmæssige konsekvenser af finansieringsomlægningen er afklaret, vil regeringen fremsætte lovforslaget.

Jeg håber selvfølgelig, at det kan ske i denne samling, men lykkes det ikke, vil forslaget blive fremsat straks i den kommende samling.

Jytte Andersen (S):

Da jeg læste bemærkningerne til dette forslag, tænkte jeg: Hvor ville det dog være herligt og befordrende, hvis vi herinde brugte vores politiske kræfter til at forebygge de situationer, som bemærkningerne i beslutningsforslaget beskriver, nemlig et voksende antal boligløse, et voksende antal psykisk syge og svage personer, som bor i dårlige boliger eller måske er helt hjemløse, et voksende antal gadebørn og en stribet uheldige mere eller mindre forslåede kvinder, som skal på krisecentre. Gid vi dog kunne bruge vores kræfter på det i stedet for at bruge kræfterne på at skulle diskutere, om lovgrundlaget skal se ud på den ene eller på den anden måde.

Men det skal vi jo desværre, fordi situationen og den almindelige krise i samfundet presser de svage grupper ud, gør de sårbare grupper endnu mere sårbare, end de er i forvejen. Og med den menneskelige krise mener jeg egentlig også, at det efterhånden er sørgeligt at se, at det er blevet umoderne at række hinanden en hjælpende hånd, det er blevet umoderne at slå ring om de svage, det er blevet umo-